

N:r 12.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 juni 1910

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen • 1.25

69 årg.

Innehåll: Förbönen, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristna församlingen, 12, av P. W. — Svenska Missionsförbundets årsmöte. — Jan Gustaf Nyvall, av Fr. Carlsson (med porträtt). — Från redaktion och expedition. — I Westminster Chapel, av W. S—m. — Från verksamhetsfältet. — »Skulden betald». — För söndagsskolan: Textutredningar av Johannes Norborg — Annonser.

Förbönen.*

Jag böjer mina knän till Fadern. Ef. 3: 14.

Aposteln har i den vers, som närmast föregår denna text, sagt till de troende i Efesus, att de icke skulle falla modet, då de sågo hans lidanden för dem, ty dessa lidanden voro deras ära. Han uppmuntrar dem sålunda. Han var mycket angelägen, att de skulle hålla ut i tro och icke bli klenmodiga, utan frimodigt hålla ut under allt, vad som än hände. Det såg ju sorgligt ut, att aposteln skulle sitta i fängelse. »Vem skall nu hjälpa oss, vem skall nu predika för oss, vem skall nu leda oss?» Så kunde de lätt tänka. Men, säger aposteln, varen icke ledsna. Den ena människan kommer, den andra går. Så länge Gud behöver en människa här, upprätthåller han henne, men när hon icke längre behöves, då sätter han henne åt sidan, på det att vi måtte förstå, att allt kött är hö, och att Gud i själva verket icke är beroende av någon människa. Vi behöva därför aldrig heller vi, när den och den dör och faller ifrån, tänka: »Hur skall det nu gå?» utan vi må i stället säga: »Det gör ingenting; Gud lever.»

Men nu säger aposteln här i vår text: »Jag har

icke glömt eder, fast jag icke är hos eder, jag har icke lämnat eder, fast jag sitter i fängelse, utan jag böjer mina knän dagligen till min himmelske fader och beder för eder.» Aposteln har tro på förbönens kraft. Det hade även de andra apostlarne. Därför heter det: Bedjen för varandra. Ja, därför säger aposteln Paulus på ett ställe, att de troende skulle särskilt bedja för honom i hans trångmål och svårigheter (Ef. 6: 19, Kol. 4: 3, 2 Tess. 3: 1). Då han visste, att de både för honom, kände han sig stärkt och upplyft och liksom buren på deras armar. Å sin sida bad han också för församlingen. Och han ville, att församlingen skulle veta och känna, att han så gjorde.

Det berättas om Luther och Melancton, att de en gång, när de voro mycket bedrövade, gingo förbi ett hus, där några troende vänner bodde. Melancton gick in där i något ärende. När han kom in överraskades han av att där träffa några fromma mödrar, som höllo på att lära sina barn att bedja för Luther och hans verk. Han blev så upplivad och glad, att han genast sprang ut till Luther och utropade: »Broder Martin, låt oss icke vara ledsna. Låt oss vara vid gott mod. Där inne bedja barnen för oss.»

Ja, låt oss allvarligt tänka på, vad dessa förböner ha för en betydelse. Den bekante kyrkofadern Augustinus var i sin ungdom en mycket ogudaktig människa.

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Hans fromma och gudfruktiga moder Monika var mycket bedrövad häröver. Hon vände sig i sin nöd till den fromme biskop Ambrosius och bad om råd. Han tröstade henne och sade: »Ett så många böners barn kan icke gå förlorat.» Efter en tid blev Augustinus omvänd och blev sedan en av den gamla kristna kyrkans största män.

Låt oss bedja för varandra. Vi skola icke tänka: »Min son, min dotter är så långt bortkommen, att det icke lönar sig att bedja för henne eller honom.» Vi skola icke tänka: »Min fader och moder äro så förhårdade och fientliga mot Gud och hans ord, att det icke lönar sig att bedja för dem.» Nej, låt oss bedja, så länge vi äro här tillsammans med dem. Om bönerna icke verka i dag, så att vi få se det, så kunna de verka långt efter sedan vi äro skilda härifrån.

Det var en gång en troende hustru, som var mycket plågad av sin ogudaktige man. Han förbjöd henne att gå och höra Guds ord. Men hon sade: »Jag vill gärna i allt vara en underdånig hustru, men i detta kan jag icke lyda dig.» Då sade han: »Om du går i kväll, så stänger jag dörren för dig, och du slipper icke in, när du kommer hem.» — »Det är din sak att göra det», svarade hon. Jag går för att höra Guds ord, ty min Gud vill jag träffa och Guds barn vill jag vara tillsammans med.» När hon kom hem på kvällen, var det ett förfärligt väder. Hon bultade på dörren. Mannen satt där inne och tänkte: »Nu skall hon få se, att jag menar allvar.» Så tystnade det. Han satt en stund och lyssnade. Men då han ingenting vidare hörde, blev han orolig. Han sprang ut för att söka henne. Men nu var hon borta. Han sprang omkring mycket ängslig. När han så gick förbi en lada, hörde han därifrån en sakta röst. Det var hans hustru, som höll på att bedja. Och hon bad för honom. Det blev för mycket. Han sprang in i ladan, föll hustrun om halsen och bad henne om förlåtelse. Nu föllo båda på knä och vände sedan åter till hemmet som lyckliga Guds barn.

Låt oss bara icke tröttna! Nej, det att bedja, den ene för den andre, det är något, som aldrig kan bli utan välsignelse. Det skall ha välsignelse med sig för den, som man beder för, och det skall medföra ännu mer välsignelse för den bedjande själv. Ty vi må alltid komma ihåg, att Herren så ordnat allt, att ingen kan göra något gott, utan att han själv drager största välsignelsen därav.

Men gäller detta i allmänhet, så gäller det särskilt i fråga om förhållandet mellan församlingsföreståndaren och församlingen. Skall församlingsföreståndaren verka med framgång och välsignelse, så måste han bedja för församlingen. Att ivrigt bedja för henne det är, så att säga, att andligen tränga sig in i församlingens väsen, in i församlingens hjärta. Även om församlingen icke vet av det, känner hon det i alla fall.

Aposteln Paulus har bedit för församlingen. När han skulle för sista gången skiljas från församlingens äldste i Efesus och hade hållit det sköna förmaningstalet till dem, så föllo de alla på knä på stranden och bådö (Apg. 20: 36). En sådan skilsmässa är icke vanlig bland denna världens barn, men hos Guds folk får man ofta bevittna ett sådant sätt att skiljas. Såsom ville de

säga: »Skiljas vi nu, så mötas vi igen; vi skiljas icke för eviga tider, vi mötas igen.»

Men liksom församlingen behöver, att predikanten beder för henne, så behöver också han, att församlingen beder för honom. Behöver församlingen hans förbön, så behöver han ännu mer församlingens förbön. Han är — även han — icke annat än en svag, fattig, syndig människa. Han kan taga miste, han kan förgå sig, han kan göra det, som kan bli till hinder för hans verksamhet. Många gånger får han känna sig sorgsen och nedstämd, när han ser ledsamheter, som förekomma inom församlingen. Det gäller då för församlingen att stödja honom med sina förböner. Gör du det? Det är den stora frågan. Brukar du bedja för honom eller tänker du, att han icke behöver dina förböner?

Förbönen är en mäktig kraft till att tända och elda och underhålla kärleken. Vill du lära dig att riktigt brinnande älska en människa av ditt hjärtas djup, så bed flitigt för henne. Och vill du lära dig att riktigt älska församlingens föreståndare och predikant, så bed innerligt och varmt för honom. Glöm honom aldrig, när du beder. Och allra helst när du går för att höra Guds ord. Gå aldrig, aldrig, aldrig dit utan att bedja för predikanten. Ty vad församlingen skall få av hans predikan, det beror väsentligen på, hur mycket hon beder för honom. Vad församlingen skall få, det giver Gud. Och om han än giver det genom predikanten, så giver han det *efter som församlingen beder*. Därav kan följa det märkvärdiga, att två, som höra samma predikan, få väsentligen olika intryck därav. Den ene tycker, att det var ingenting, den andra kan vara full av fröjd och uppbyggelse. Vad är orsaken? Den senare hade bedit för predikanten, innan han gick för att höra, den förre däremot hade försummat att bedja.

Genom bönen skall du icke allenast stödja och hjälpa predikanten, utan ock öppna ditt eget hjärta för att mottaga, vad Gud genom predikanten vill giva dig. Därför sade ock aposteln Paulus till de kristna i Efesus, att de skulle bedja Gud för honom, att ord måtte givas honom att i frimodighet kungöra evangeliets hemlighet (Ef. 6: 19). Man skulle väl ha tänkt: »Vad tjänar det till, vad behövs det att bedja för Paulus? Paulus måtte väl reda sig i predikstolen min bön förutan.» Nej, utan så skulle de tänka: »Jag vill hjälpa Paulus att predika.» Och hur skulle de hjälpa honom? Jo, genom att bedja för honom.

Aposteln böjde sina knän, när han bad. Det var en yttre ceremoni, ett allmänt begagnat sätt bland judarne att böja knä vid bönen. Därmed uttryckte de, att de ville ödmjuka sig inför Gud, när de bådö. När de ville ändå mer ödmjuka sig, så stannade de icke med att böja knä, utan då böjde de sig med ansiktet ned mot jorden.

Vi ha även andra former, som vi iakttaga vid bönen. Stundom resa vi oss upp. Det är för att uttrycka vår vördnad inför den Gud, som vi bedja till. Vi knäppa ihop våra händer såsom ett uttryck för, att vi vilja samla våra hjärtan och tankar i den enda punkten: »nu stå vi inför Gud.» Vi böja oss ned såsom ett uttryck för, att vi vilja komma ifrån alla störande intryck och inflytelser utifrån, när vi sitta inför Gud och bedja.

Den ena formen må ju vara lika god som den andra. Var och en må begagna det sätt, som hans inre känsla driver honom till. Det är ibland så, när man skall bedja, att hjärtat är för fullt, så att det är nästan omöjligt att stå. Man måste ned på knä, ja, även böja ansiktet mot jorden. Men på formen *i och för sig* kommer intet an, för såvitt formen icke är ett uttryck för, vad jag känner i mitt hjärta.

Aposteln böjer sina knän till Fadern. Vems fader? Han säger bara *fadern*. Ty i denna stund finns för honom bara en fader. Och det är Gud Fader, han som är Jesu Kristi Fader, han som är änglarnas Fader, han som är hela skapelsens Fader, han som är *vår* Fader i himlarna. *Han är Fadern*. Här på jorden finns många *fäder*. Men han är *Fadern*. Vid hans sida skall man icke ställa några andra fäder, utan låta honom stå där allena. Ty ingen, *ingen*, icke ens den bäste jordiske fader är värd att stå vid Guds sida och kalla sig för fader. Låt vara att han älskade sina barn så, att han gärna gäve sitt liv för dem, han är ändå icke värd att ställa sig vid Guds sida och säga: »jag är också fader». Nej, nej, för ingen del.

»Jag böjer mina knän till Fadern.» Denna titel *Fader*, som Gud bär, är kanske den största titel, under vilken han uppenbarat sig för oss. Den titeln innefattar allt möjligt gott. Tag det bästa av allt vad gott du sett eller hört av en jordisk fader eller moder. Gör dig en bild därav och vet, att du är på väg att få en bild av den himmelske fadern. Han är Fadern.

Låt oss följa aposteln exempel. Låt oss ofta böja våra knän för *Fadern*, vår egen himmelske Fader, bedjande för oss själva och för varandra. Glöm aldrig att bedja för församlingen.

P. W.

Rom. 10: 5—10.*

v. 5. Moses skriver om den rättfärdighet, som är av lag, att den människa, som har fullgjort budorden, skall hava evigt liv genom denna sin lydnad. Läs 3 Mos. 18: 5. Jämför Neh. 9: 29, Hes. 20: 21, Gal. 3: 12. För övrigt må märkas, att det hos Moses heter: Han skall leva *genom dem*, d. v. s. på grund av budorden. Paulus åter skriver: Han skall leva *i henne*, d. v. s. på grund av sin rättfärdighet. Begge uttrycken gå i sak på ett ut. Detta ställe visar omöjligheten av att bliva rättfärdiggjord genom lag, ty därtill skulle fordras att fullkomligt uppfylla alla lagens budord. Men det är gjort omöjligt genom syndafallet, från vilket synden

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

trängt in i och genomträngt hela mänskligheten. Läs Rom. 5: 12.

v. 6. Aposteln säger icke: »Moses skriver» eller »Skriften säger», utan: »Rättfärdigheten av tro säger». I det följande använder han visserligen några ord av Moses, men i en helt annan mening, än de ursprungligen hava. Moses talar nämligen om lagens ord, Paulus däremot om trons ord. Att sålunda om evangelium *begagna* samma uttryck, som Moses en gång använt om lagen, det kunde Paulus utan tvekan göra, varvid det naturligtvis stod honom fritt att efter behov ändra ordalagen, såsom han ock gör. Andra likartade användningar av bibelord se v. 18 samt kap. 2: 24. De av aposteln här använda orden stå att läsa i 5 Mos. 30: 11—14. Moses säger där, att budet, som han bjuder Israel, icke är för svårt, icke heller fjärran. Det är varken i himmelen, så att man måste fara dit för att hämta det ned, ej heller på hinsidan havet, så att man måste resa dit bort för att få veta det; utan det är så nära, att det är inpräglad i folkets hjärta och föres på dess egna läppar. Samma uttryck använder nu, som sagt, Paulus om trons ord, dock med den skillnad, att han icke säger: Vem vill fara bort över havet och hämta oss det? utan i stället: Vem skall fara ned i avgrunden (dödsriket)?

Ingen behöver fara upp till himmelen för att hämta Kristus ned till att göra människor rättfärdiga, ty han är redan kommen ned och vorden människa. Ingen behöver heller fara ned i dödsriket för att hämta honom upp, ty han är redan uppstånden.

v. 7. Märk, huru aposteln här grundar rättfärdigheten därpå, att Kristus är uppstånden ifrån de döda. Hade Kristus förblivit i graven, så hade det betytt, att synden och döden blivit honom övermäktiga, och då hade han ingen Frälsare kunnat vara. Den kristendom, som skjuter undan Kristi uppståndelse ifrån de döda, är ingen kristendom alls. Läs 1 Kor. 15: 12—19.

v. 8. Trons rättfärdighet säger: Ordet är dig nära i din mun och i ditt hjärta. Därför skola vi icke fara med våra tankar hit och dit, uppåt till himlen, nedåt i dödsriket, utan stanna vid det trons ord, som apostlarne hava predikat, och som vi ha uti den heliga Skrift. Genom detta är rättfärdighet att vinna. Märk, vilken vikt aposteln lägger på ordet gentemot alla människofundar, huru andliga de än må vara.

v. 9. För att kunna tro på Kristus fordras en viss kunskap om honom. Denna kunskap kan vara mycket olika hos olika troende, och åsikterna kunna i många stycken vara väsentligt olika. Men vad som är nödvändigt att veta, tro och bekänna om Kristus, det är, att han är Herren, och att han är uppstånden ifrån de döda. Tror jag icke, att Kristus är Herren, så kan jag icke till honom sätta min tillit om frälsning. Och tror jag icke, att han är uppväckt från de döda, så kan jag icke heller sätta min lit till honom. Att sätta sin lit till en död Frälsare vore samma galenskap som att lita på en död läkare. En levande Frälsare måste Kristus vara, om man skall kunna tro på honom. Men sedan han en gång blivit dödad, så kan man icke tro på honom såsom levande utan att tro på hans uppståndelse. Den, som förnekar hans herradöme och hans uppstån-

delse, ställer sig därför själv utom kristendomens område. Men alla, som erkänna de nämnda punkterna, äga de nödvändiga kunskapsförutsättningarna för den kristna tron, huru mångskiftande deras åsikter i alla andra punkter än må vara.

v. 10. Paulus vill naturligtvis här icke säga, att tron har en verkan och bekännelsen en annan. Hans uttryckssätt är hebreiskt, och meningen är: Genom hjärtats tro vinnes rättfärdighet och frälsning, när nämligen tron är sann, så att hon visar sig i bekännelse.

Märk för övrigt, att här är frågan om en tro, som har sin rot och sin grund icke i människans förstånd utan i hennes hjärta. Det är mycket möjligt, att en person kan efter förståndet hava en rätt tro om Kristus, utan att det därför är sagt, att han också i hjärtat tror på Kristus, ty hjärtats tro består däri, att människan av hjärtat håller sig till Kristus. En sådan tro är mycket möjlig under mycket ringa kunskap, likasom å andra sidan även den redigaste och grundligaste kunskap och tro om Kristus är möjlig utan hjärtats tro på honom.

P. W.

Den kristna församlingen.

12

Det är ganska egendomligt, att det finnes så många kristna, som kunna vara ganska trogna och samvetsgranna i att lyda Guds bud, så snart de förstå, vad dessa bud innebära, men vilka på samma gång ställa sig synnerligen likgiltiga gent emot allt, vad bibeln talar om Guds församling. Det är så, som anginge det dem icke. Om de än se och gilla det, som bibeln talar, så betrakta de det såsom »mindre viktigt», för att icke säga alideles oviktigt. Därigenom sker naturligtvis stor skada, ty under sådana förhållanden går den enskilde miste om den välsignelse, som ett sant och sunt församlingssliv medför. Å andra sidan går församlingen miste om den livaktighet och den kraft, som det skulle medföra, om alla sanna kristna förstode och fullt gjorde sina plikter i detta avseende.

Men vi skola här fortsätta, vad vi i det förra numret påbegravte. Såsom det om församlingen heter, att hon är Kristi kropp, så heter det om Kristus, att han är församlingens huvud Ef. 1: 22. Gud lade allt under hans fötter och gav honom till ett huvud över allting åt församlingen, Ef. 5: 23: En man är sin hustrus huvud, såsom ock Kristus är församlingens huvud, och han är själv sin kropps Frälsare. Lika orimligt som det är, att ett huvud skall hava flera kroppar, lika orimligt är det, att den församling, vars huvud är Kristus, skall vara delad i flera genom varjehanda yttre omständigheter eller lärosatser skilda samfund.

Församlingen är köpt med Kristi blod (Apg. 20: 28). Så haven nu akt på eder själva och på hela hjorden, i vilken den helige Ande har satt eder till biskopar, att vårda Guds församling, vilken han har förvärvat sig med sitt eget blod.

Församlingen är helgad och renad av Kristus, 1 Kor.

6: 11. I haven tvagit eder rene, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorde genom Herren Jesu Kristi namn och genom vår Guds Ande. Hon är utvald av Gud ur världen för att tillhöra honom, 1 Petr. 5: 13: Den jämte eder utvalda församlingen i Babylon hälsar eder. Församlingen är härlig, Ps. 45: 14: Idel härlighet är konungadottren i sitt gemak. Av guldvirkat tyg är hennes dräkt. Hon är klädd i rättfärdighet. Upp. 19: 8: Och henne vart givet att kläda sig i glänsande och rent fint linne, ty linnet är de heligas rättfärdighet. Hon är föremål för Guds särskilda nåd och välbehag. Es. 27: 3: Jag, Herren, bevakar honom, stundligen vaktar jag honom, att ingen skada må vederfaras honom, natt och dag bevakar jag honom. Hon är Guds ögonsten. 5 Mos. 32. 9—12: Herrens lott var hans folk, Jakob var hans egendom. Han fann honom i öde land, i vilda, ödsliga öknerna, han omhuldade honom, han vårdade sig om honom, han bevarade honom såsom sin ögonsten. Såsom en örn väcker upp sitt bo, svävar över sina ungar, tager dem, breder ut sina fjädrar, bär dem på sina vingar, så ledde Herren honom, han allena, och ingen främmande Gud jämte honom.

Den, som fördärvar Guds församling, skall därför bliva allvarligt straffad, 1 Kor. 3: 17: Om någon fördärvar Guds tempel, honom skall Gud fördärva, ty Guds tempel är heligt, vilket I ären.

Såsom tillhörande Gud har församlingen ingen annan Herre än Gud och Kristus. Att hon är den borg-rliga överheten underdånig, och att var och en särskild kristen är underdånig dem, som här i tiden äro satta över honom, det beror uteslutande därpå, att Herren har så befallt. Om de handla annorlunda, så synda de mot Herren. Tjänaren lyder sin husbonde för Kristi skull. Undersåten lyder överheten för Kristi skull. Därför sträcker sig också deras lydnad icke längre än de veta, att Gud så vill. Så snart deras överordnades bud kommer i strid med Guds bud, skall deras svar vara endast detta: »Gud, Kristus är vår Herre. Honom måste vi lyda. Därför kunna vi icke göra det, som I bjuden i strid emot, vad vi veta vara hans vilja.»

För denna orsaks skull har församlingen under olika tider varit föremål för världens förföljelse. Under kristendomens första århundrade uppbjodo de romerska kejsarne all sin förmåga för att utrota den kristna församlingen. Och det var icke bara dåliga kejsare, som det gjorde, utan i all synnerhet de bästa kejsarne. Detta var ock helt naturligt. De kristna kunde icke foga sig efter de romerska lagarne om avgudarnes tillbedjan. När nu den romerska staten hade sitt förnämsta fäste och stöd i den romerska religionen, så var det klart, att ett omstörtande av religionen måste leda till ett omstörtande av staten. Det insågo dessa kejsare; därför var det av intresse för den romerska statens upprätthållande, som de förföljde den kristna församlingen. Strömmar av blod flöto, hundratusentals troende kristna blevo brända, hängda, dränkta, men ingenting hjälpte. Det stod för församlingen levande och visst: »Kristus är vår Herre, han allena, honom måste vi lyda och följa.» Ja, då den romerska myndigheten gick så långt i eftergivenhet, att den icke begärde mer än, att de kristna skulle med sina fingrar taga en smula rökelse

och lägga i elden till en avguds altare, så låto de sig hellre pinas och dödas, än de gjorde som den hedniska överheten befälde.

Församlingen är underdånig Kristus säger Paulus i Ef. 5: 24. Och åter: Så haven ock I mina bröder, blivit dödade från lagen genom Kristi kropp för att tillhöra en annan, nämligen honom, som är uppstånden från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud (Rom. 7: 4). I *tillhören* Kristus säger han i 1 Kor. 3: 23.

När vi jämföra den kristna församlingens ställning nu med dess ställning då, så måste vi sucka till Gud och säga: »Gode Gud giv oss din Ande, giv oss samma kraft att övervinna världen, att göra oss rena från all köttets och andens besmittelse, att utan beräkning på vinst eller förlust i lekamligt avseende endast pröva och göra, vad som är din goda, nådiga och fullkomliga vilja.»

P. W.

Svenska Missionsförbundets årsmöte.

Den inre missionens fest.

Svenska Missionsförbundet har blivit rikligen välsignat. Det har fått utbreda sig både i hemlandet och i hednavärlden. Varje år ha vi vid årsmötet haft en fest för den yttre missionen. Under den samma ha nya missionärer blivit avskiljda för sitt kall och de gamla och hemkomna ha berättat om sina erfarenheter, sorger och segrar. Rörande har det varit att lyssna till deras berättelser. Det har nästan synt, som om den yttre missionen skulle taga allt intresse, som finnes hos missionsvännerna.

Men det har icke varit så. Våra missionsvänner ha återvänt från årsmötena till sina hemorter med djupa intryck av och innerlig kärlek till arbetet i hednavärlden. De ha varit villiga att offra därför. Men under tiden ha de fortsatt verket på den inre missionens fält med trohet och kraft och genom hundra- eller tusentals arbetare i söndagsskolan, i predikstolen eller syföreningen. År efter år ha nya föreningar anslutit sig till Svenska Missionsförbundet, så att deras antal nu uppgår till 1,288. Utom dessa missionsföreningar eller församlingar äro 33 länsföreningar anslutna till Svenska Missionsförbundet. En hel upplaga, en hel här av gudfruktiga män och kvinnor hålla redan på att vara uppslitna och äro redo att lämna sitt arbete åt yngre, som äro beredda eller beredas därför.

När vi hunnit så långt, var det icke en dag för tidigt att anordna en fest även för den inre missionen. Ingen må heller tro, att det var svårt att finna något att fylla programmet med. På detta rika fält voro ämnena många, och överflödet var stort.

Festen för den inre missionen hölls på fredagskvällen i Betesdakyrkan vid Floragatan. Den är ganska stor men blev fullpackad av folk. Först sjöngos de två första verserna av den härliga psalmen: »Vår Gud är oss en väldig borg.»

Sedan inleddes festen med några få ord av K. J. Gustafsson. Därefter sjöng predikantsångkören: »I himlar, sjungen den Eviges ära» o. s. v., varefter redaktör Aug.

Bohman höll ett minnestal över dem av Svenska Missionsförbundets arbetare och vänner, som under året kallats hem till den eviga vilan. Han manade oss därvid, att vi, när vi tänka på de hemgångna, må besinna, hur kort vårt lif är, och hur viktigt det är att väl använda de korta stunder, som vi ha att leva och verka. Han visade även hän över växlingarna, djupen och graven upp till den Eviges tron, där vi icke skola få se våra kära kämpa med frestelser och böjda av åren utan såsom sanna Guds barn, vilka återspegla sin himmelske faders bild. När Bohman slutat sitt föredrag, sjöngos med värme de 2 sista verserna av 482 i Svenska Missionsförbundets sångbok:

Få vi möta dessa trogna,
Som här sletos från vårt bröst?
Få vi se de kära dragen,
Lyssna till den kända röst? o. s. v.

Säkerligen ilade under det föredraget och under den sången mer än en tanke från den stora åhörarskaran till någon nyligen igenfylld grav i Norrland, Värmland, Småland eller annorstädes och över den graven ända upp till den Eviges tron.

Bland det, som var upptaget på programmet för den inre missionens fest, var invigning av de nya och tal av de avgående distriktsföreståndarna.

Missionsförbundets ordförande, lektor Waldenström, skulle ha hållit tal vid invigningen av de nya distriktsföreståndarna. Men han var så uttröttad av det föregående styrelsemötet och konferensen samt av förberedelserna för sin resa till Amerika, att han ej kunde vara med. Redaktör J. B. Gauffin höll därför det talet. Han läste 1 Petr. 5: 1-4:

De äldste, som äro bland eder, förmanar jag, som äfven är en av de äldste och vittne till Kristi lidanden, och som också har del i den härlighet, som skall uppenbaras: Vården Guds hjord, som är hos eder, och haven akt på honom, icke av tvång, utan själmant, icke för slem vinning, utan beredvilligt, icke såsom herrar över församlingen, utan såsom föredömen för hjorden. Och då överherden varder uppenbar, skolen I undfå härlighetens ovanskliga krona.

Det var just en text för herdar, som ju distriktsföreståndarnes uppgift är att vara. Efter ett kort tal till de nyvalde och efter att hafva uppmanat missionsvännerna att bära dem på bönens armar inför Herrens ansikte, bjöd talaren dem komma upp på estraden, där de knäföll och mottogo välsignelsen. De sålunda invigde äro: predikant O. W. Genander från Nyköping, som efterträder Aug. Johansson i Jämtland, Medelpad och Ångermanland, pred. J. Hellström från Sundsvall efter J. Erixon i Gästrikland, Hälsingland och Härjedalen, predikant Jansson från Linköping efter A. G. Lindqvist i Östergötland och Kalmar län, pred. Fredrik Carlsson, Väse, efter Enoch Olsson i Värmland och Dalsland, samt predikant J. Sahlin från Norrahammar i det nybildade distriktet Kronobergs län och Blekinge.

Efter denna högtidliga akt sjöngos följande verser:

»Framåt, uppåt, Kristi kämpe,
Lyft i höjden ditt banér!
Håll din klinga skarp till striden,
Låt ej skölden falla ner!

Från den stora, vita tronen,
Herren själv dig manar så,
»Fatta korset, kämpa troget!
Snart skall du din krona få.»

»Framåt, uppåt, allt att våga,
För den vän, som dog för dig!
Trotsa fiender och faror,
Tapper i det helga krig!
Se, från härlighetens höjder
Frälsta skaror blicka ner,
Ropande: »Låt ingen taga
Kronan, som emot dig ler!»

Härefter sjöngs ett par solonummer av den kände och gärna hörde sångaren pastor J. A. Hultman från Amerika. De avgående distriktsföreståndarne höllo korta tal.

Nordqvist från Uppsala, Melchersson från Örn-sköldsvik och Olofsson från Kristinehamn avlade korta vittnesbörd.

Ekman från Karlskoga avslutade festen med bön, varefter sjöngs »Aftonsolen sjunker bakom bergen.»

Så var den inre missionens fest slut.

Gärna skulle man unna var och en af alla missionsvännerna i landet att ha fått vara med om denna fest. Den var allvarlig och uppbygglig. Det var t. ex. skönt och rörande att höra de avgående distriktsföreståndarnes tal. En av dem sade, att han icke ville ligga som ett vrak till hinder i sin efterträdares farvatten. Och något vackrare kunde han knappt säga vid det tillfället. En talade om och bad för Härjedalen såsom en sjutton- eller tjugooråring talar om det, han älskar, och en påvisade, hur vemodigt och förödmjukande det kännes att bli gammal o. s. v. Ingen av dem syntes vara utlevad eller sakna lifsintresse.

Men om vi icke ens hinna att säga farväl till alla fromma och kära, som lämna oss, så skola vi, om vi hålla ut, dock möta dem inför Guds tron.

Ungdomens dag.

Bland det nya, som tillkommit vid detta årsmöte, var ungdomens möte. Hela lördagseftermiddagen var anslagen för de unga. Deras möte började kl. 10 f. m. och inleddes med hälsningstal af sekreterare K. J. Gustafsson. Det var glädjande att se, huru skaror av äldre och yngre samlades till detsamma såsom en för dem gemensam angelägenhet.

Efter inledningen höll kand. Axel Andersson från Lund föredrag över 1 Kor. 3: 11: *En annan grund kan ingen lägga än den, som är lagd, vilken är Jesus Kristus.* Han erinrade först inledningsvis om, huru viktigt det är, att en god grund lägges, när man skall bygga ett hus. Om grunden är dålig, är det farligare än om något annat är bristfälligt. När man skall bilda en förening, är det ock viktigt att ha en god grund, en god princip. Paulus bildade församlingar. Han byggde på den grund, som Gud lagt, Kristus. Så bör grunden för den kristliga sammanslutningen, S. M. U., vara Kristus. Han är grunden:

för syndernas förlåtelse,
för vår frid,
för ett heligt lif,

för verklig livsglädje och
för den eviga saligheten.

Efter kandidat Andersson uppträdde kandidat G. Mosesson från Uppsala. Han höll föredrag över ämnet:

»Vad vår ungdom behöver»,

och han erinrade om, att vi satt: »*För Kristus och församlingen*» som måtto för vår ungdomsverksamhet. Vi vilja ingå i ett djupare kristligt liv. Men vi skola icke blott arbeta utan även växa. Vi vilja också göra en insats i den svenska nationens liv och kämpa på nationell grund. Kampen blir nog hård. Men kämpa personligt och redligt. Kämpa i ensamhet inför Gud. Det är i tystnaden inför Gud, som besluten fattas. Vi ha mycket att värna, mycket som ungdomen behöver. Det är mycket mänskligt godt, som vi fått att förvalta. Vi behöva värna om ungdomssinnet, och ingen kan göra det bättre än den kristna ungdomen.

Det är mycken tvärsäkerhet, som utmärker vår tids ungdom. Med några kraftord affärda 16- och 17-åringar problem, som våra förnämsta tänkare icke kunnat lösa. Dessa unga ha redan förlorat sina ungdomsdrömmar, sina ideal. De äro så världskloka, så världströtta. De gå, dessa unga, såsom i en öken utan friska källsprång. De sakna ungdomsglädje. Vad som behöves är ungdomssinne. Må vi förkunna våra höga ideal. Må vi föra fram tro, hopp och kärlek i en tid, som är full av skepticism. Må vi mana fram trons och hoppets ånglar. Vidare framhöll talaren, att vårt land för närvarande genomgår en kris och frågade om de ljusa bilder, som vi haft i vår ungdom och från vårt barn-domshem, skola utplånas. Lyssnar vårt folk till de falska sirénröster, som ljuda inom olika folkklasser, så skall vårt land snart bli en åtel, där örnarna, Guds domars örnar slå ned. Men den troende ungdomen bör veta sin plats och uttala en protest mot det slöseri och den vinningslystnad, som griper omkring sig.

Efter dessa föredrag konstituerades ungdomsförbundet:

Svenska Missionsförbundets Ungdom.

Förhandlingarna inleddes av predikant J. Nyrén, som hälsade alla välkomna till ungdomens årshögtid och gav en kort överblick över ungdomsverksamheten.

Härefter utsågs pred. J. Nyrén till ordförande, redaktör Aug. Bohman till v. ordförande, kand. G. Mosesson till sekreterare och kand. Natanael Andersson till v. sekreterare.

Missionssekreterare Wilh. Sjöholm meddelade att ej mindre än 200 ungdomsföreningar anmält sin anslutning till ungdomsförbundet.

Enhälligt beslöts nu konstituerande av Svenska Missionsförbundets Ungdomsförbund.

Efter ett varmt bönemöte beslöt mötet att till sekreterare för förbundet, till dess kand. Andersson har tillträtt befattningen, utse sekreterare K. J. Gustafsson.

Enligt det föreliggande stadgeförslaget skall S. M. U. ledas av en kommitté av 10 personer, varav halva antalet utses av Svenska Missionsförbundets styrelse och bland dess medlemmar och halva antalet av S. M. U.

Till ledamöter i ungdomskommittén valdes kand. Gust. Mosesson, Uppsala, med 120 röster, kand. Nat. Andersson, Stockholm, 97, redaktör A. W. Hellström, Nyköping, 89, redaktör Aug. Bohman, Stockholm, 88, samt direktör Sam. Grufman, Stockholm, med 70 röster.

Det var en glädje att se, huru många, som voro med vid ungdomens möte, och huru de äldre med innerligt intresse och den hjärtligaste välvilja deltog i förhandlingarna under denna de ungas högtid. Särskilt märktes bl. a. en gammal kvinna, som väl behövt att sitta, men stod i en av gångarna och lyssnade och genom sina glasögon noga gav akt på allt, som skedde. Om hennes dotter varit klädd för att gå till brudstolen, hade hon väl icke kunnat betrakta det med större intresse och uppmärksamhet, än hon nu gav akt på det, som förehades. Om ett ungdomsförbund någonsin kan bli till välsignelse, så måste det bli det, när det börjar under sådana omständigheter.

Den yttre missionens fest

började kl. 5 på lördagseftermiddagen i Immanuelskyrkan, som var fullpackad av åhörare. Missionssekreterare Wilh. Sjöholm öppnade festen med bön och välkomsthälsning. Sedan kören sjungit ett par sköna sånger, höll dr. Karl Fries ett kraftigt missionsföredrag. Han utgick från berättelsen om Israeliternas strid med Midianiterna, vilken kunde förliknas med de kristnas kamp mot världen.

Drivna av Guds kärlek, ha missionärerna gått ut för att övervinna världen. De ha varit gripna av Kristi ande, de ha älskat människorna så, att de för dem lidit och gått i döden. Missionärskallet medför otaliga pröfningar, och då gäller det att trots allt låta kärleken vara brinnande. Och det kan endast den, som har Guds kärlek i sitt hjärta. Vi lyckönska eder, I unga, som nu få gå ut och kämpa den stora striden för Guds rike. Missionärernas armé är nu stor i världen. Det fanns 1908 icke mindre än 19,875 protestantiska missionärer. Men fältet är stort och kampen hård, det är ej en strid mot kött och blod utan en kamp mot andemakter, mot ondskans herravälde. Dörrarna stå öppna, det tränger verkliga nödrop från hednaländerna. Behovet av arbetare är stort. För att — som den amerikanska lekmanarörelsen satt till mål — få en missionär för 20,000 hedningar, måste antalet missionärer tredubblas, från 19,000 till 55,000.

Mycket glädjande var det att höra, det Svenska Missionsförbundet offrar mer på medlem än något annat nordiskt missionssällskap. Det bör mana oss att ödmjuka oss inför Gud, tacka honom för den nåd han bevisat oss och bedja honom om ny nåd till att gå vidare, ty behovet är stort, och vi hava försummat oss och dragit oss undan den stora fördelen att få offra oss och vårt vid många, många tillfällen.

Vid missionärsavskiljningen, som följde efter missionsföredraget, talade lektor Waldenström. Han framhöll, huru arbetet växer. Nya missionärer måste utsändas, nya stationer behöva byggas. Från alla håll ljuder ropet: Kom hit, kom hit! De arbetare, som vi ha utsänt, äro också sådana, att vi ha endast glädje av

dem. Ingen strid, ingen splittring. Alla äro trogna arbetare, värda blott all vår uppmuntran. Må vi tacka Gud härför.

Låtom oss icke misströsta och oroas för framtiden. Framtiden tillhör Herren; må vi blott tänka, vad vi ha att göra *nu*, vad vi ha att göra *i dag*.

När missmod kommer över eder, I unga, som nu skolen gå ut, tänken på ordet: »Veten I icke och haven I icke hört, att Herren är en evig Gud, som ej skall tröttna.» Och vi, som äro hemma, låtom oss komma ihåg våra missionärer; låtom oss bedja för dem, och genom brev och sådant uppmuntra dem.

Efter föredraget tog lektorn var och en av de fyra, som skulle avskiljas, i handen och frågade dem med sådant allvar, att det kunde gå genom märke och ben, om de ville offra sig med liv och allt för sitt arbete. De svarade ja, och så nedkallades Guds välsignelse över dem.

De missionärer, som nu avskildes, voro K. G. Palmberg, Maria Mobäck, Ida Nilsson och Livia Dahlström. Sedan dessa uttalat några minnesord och flere vänner lämnat dem tänkespråk höllos korta anföranden av missionär Sarwe, Ryssland, Engwall, England, Högberg, Ost-Turkestan, A. P. Tjellström, G. Tonnér och fru Anna Berg, Kina, Karl Ljungfeldt, Indien, Edv. Karlman och P. A. Westlind, Kongo, vilka berättade gripande drag från missionsfältet om nöd och strid, men också om ljus och seger. Även framfördes hälsningar från de infödda kristna, däri de tackade innerligt för de offer, som gjorts, för de böner, som uppsänts, vilka ej varit förgäves.

Så följde åter stämningsfull sång av kören.

De nu inom kort åter utgående missionärerna hr och fru Börrisson, hr och fru Jansson samt Josefina Nilsson togo härefter farväl.

Bland det, som mycket höjde den sköna festen, var pastor Hultmans och manskörens sång.

Det stora mötet på söndagen

började kl. 10,30 f. m. Då var den stora Immanuelskyrkan till sista plats fylld med folk. Först sjöngs av den stora skaran: »Hela världen fröjdes Herren». Sedan inledde redaktör Aug. Bohman mötet med att läsa Es. 35 kapitel. Han erinrade om, huru Gud under de gångna mötesdagarna välsignat sitt folk.

Gud har, sade tal., givit mycket, men där är ännu mer att få. Därför må vi taga emot och taga emot med allvar både för egen själ och för deras, som ej haft tillfälle vara med, och vilka nu vänta, att vi komma tillbaka var till sin ort och dela med oss av de rika välsignelser, Gud givit. Ännu äro vi stadda på marsch ut till plikter och uppgifter i vår gudomlige mästares tjänst. Men länge skall det ej dröja, förr än order kommer, att vi skola vända tillbaka. Då uppbrottsorder kommer till Herrens trogna, medför det dock icke sönderslitenhet och förtvivlan i hjärtat utan jubel och glädje. I detta sammanhang framförde tal. en hälsning från Immanuelskyrkans predikant Edv. Fröding, hvilken, efter mänskligt sätt att döma, fått order att vända tillbaka till Sion. Vid ett besök tal. och andra bröder avlag

hos den sjuke, hade denne sagt: Det har varit så ljust för mig, allt sedan jag fick veta, hur det stod till. Detta icke därför, att jag ej haft något att anklaga mig för. Nej ingalunda. Men Guds nåd är stor och fast och jag vilar på den. Därför är det ljust.

Sedan sångkören sjungit: »Du som världar har till rike», höll predikant J. Norberg föredrag om nattvarden med ledning av 1 Kor. 11: 23—32. Och efter honom höll lektor Waldenström missionsföredrag. Men då dessa föredrag refererades fullständigt och införas i flere tidningar anföras vi ej något här ur dem. Norbergs föredrag hoppas vi snart kunna bereda rum för i Pietisten.

På eftermiddagen samlades man åter i Immanuelskyrkan. Då hölls föredrag av missionärerna Westlind, Tjellström och Högberg.

Missionär Westlind talade om missionen i Kongo. Han påminde om, att Svenska Missionsförbundet utsände sin förste missionär år 1881, och sedan ha alljämt nya krafter tillkommit. Icke mindre än 52 missionärer ha i Kongo funnit sin grav.

Vid Missionsförbundets missionsstationer i Kongo har ett välsignelsebringande arbete utförts. Trots all vidskepelse och okunnighet bland dessa arma människor är det dock många, som lyssnat till budskapet om den gode kärleksrike Guden. Särskilt välsignelsebringande är skolverksamheten bland gossarne. Församlingarna bli allt större, endast vid Nganda finns det 300 församlingsmedlemmar. Evangelium har visat sig vara en Guds kraft till frälsning även för dessa djupt sjunkna människovarelser. De ha att kämpa mot oerhörda frestelser och de få ofta lida förföljelse för sin tros skull. De infödda kristnas missionsintresse är rörande stort. Trots sin stora fattigdom underhålla de endast i Nganda 18 evangelister.

Detta de infödda kristnas exempel har något att lära oss beträffande vår inre mission och vår evangelistverksamhet.

Missionär Tjellström visade med exempel från Kina, huru Herren vänder även det, som synes vara till fördärv, till sitt rikets framgång. Han manade ock till bön för missionärerna i Kina, där det snarligen kan gå så långt att man måste offra livet för Kristus. Ett innerligt bönemöte följde på Tjellströms föredrag.

Missionär Högberg framhöll att muhammedanismen är den största makt, som kristendomen har att kämpa med. Under den senaste tiden ha blott i Ryssland 100,000 personer övergått till Islam. Men om dessa saker få vi läsa utförligare i tidningen Missionsförbundet.

Slutet

hade nu kommit på detta långa härliga årsmöte, som våra missionsvänner synes ha varit mycket belåtna med. Sedan vi sjungit gemensamt och Joel Blomkvist sjungit en solosång, avslutade sekreterare Vilh. Sjöholm mötet med att läsa några ord i Upp. 7: 9: Därefter såg jag en stor skara, som ingen kunde räkna etc. På ett hjärtligt och allvarligt sätt påminde han om, att det kommer ett »därefter» för både trogna och otrogna. För de otrogna blir det ett fruktansvärt uppvaknande. Men för de troende innebär »därefter» en befrielse från

all möda, från oro och tårar. Tiden här är kort. Åtskilliga, som voro med vid förra årsmötet, voro icke med nu. De ha redan kallats hem.

Efter bön och sång och sedan redaktör Aug. Bohman nedkallat Guds välsignelse över missionskonferensen i Edinburgh och Missionsförbundets i Amerika jubileumshögtid, skulle mötet vara slut. Men det var som om vi icke kunde sluta. Det stundom och somligstädes vanliga sättet att gå ut, medan sista psalmen sjunges, användes icke. I stället ville och måste vi sjunga den sista versen två gånger. Och den må sjungas och bedjas och sjungas på nytt från norr till söder av alla missionsvännerna i hela landet. Den lyder så:

O, må ingen bli tillbaka
Här i denna mörka värld!
Må vi alla där få mötas
Efter slutad pilgrimsfärd!
Härligt sången där skall brusa,
Stark som dånet av en vattuflod.
Äran tillhör Gud och lammet
Som oss vunnit med sitt blod.

Jan Gustaf Nyvall †.

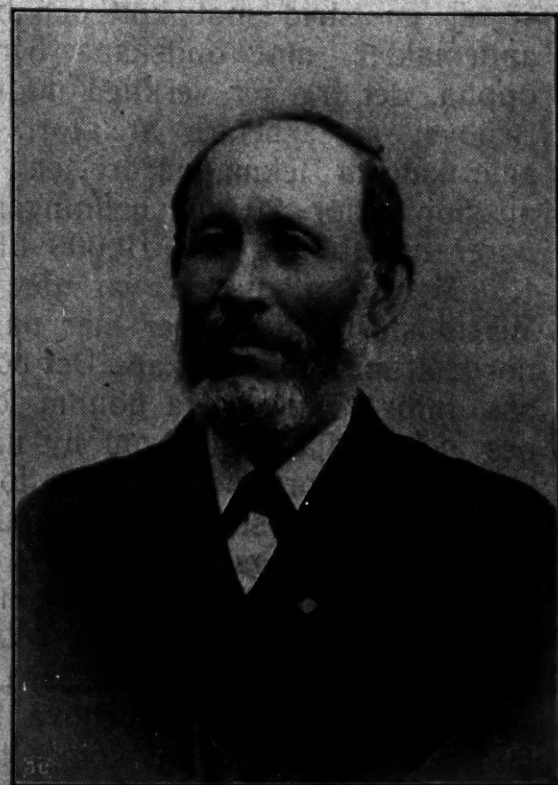
En hemförlovad missionsveteran.

Den 15 sislidne maj fick den i vida kretsar, synnerligast inom Värmland, kände missionsvännen J. G. Nyvall hembud. Han avsomnade i frid i sitt hem, Gällserud, i Nyeds socken, Värmland, efter att en längre tid ha lidit av sjuklighet och ålderdomskrämpor.

J. G. Nyvall föddes i Vall, Karlskoga socken, den 5 januari 1832. Föräldrarna voro bergsmannen Jonas Jansson och hans hustru, Maria Nilsdotter, den för gudsfruktan och brinnande missionsnit vitt kända »Mor i Vall». Nyvall var broder till framlidne distriktsföreståndaren C. J. Nyvall.

Den nu hemförlovade började sin bana som hyttarbetare i Karlskoga och sysslade härmed, tills han var 20 år gammal. Sedansökte han inträde vid Karlstads seminarium och avlade folkskollärarexamen 1855. Följande år valdes han till skollärare i Nyed, vilken plats han tillträdde 1857. I 33 år verkade han med nit och trohet som barnalärare och uppfostrare, tills han 1890 begärde avsked.

Nyvall var i äktenskap förenad med Anna Maria Andersson från Alster. Av sju inom detta äkten-

J. G. Nyvall.

skap födda barn leva nu blott fyra. Hustrun dog fem år före mannen.

Redan i unga år omvänd till Gud, förblev Nyvall sin Frälsare trogen under hela sin långa levnad. Han var en synnerligt varmhjärtad kristen och en verklig man, som en var kunde lita på. Ehuru icke begåvad som talare i samma grad som brodern, C. J. Nyvall, tjänade han dock under sin krafts dagar flitigt med predikan i sin hembygd och förkunnade frälsningens evangelium, så långt han förmådde, varhelst dörrar öppnades därför. Till den fria andliga rörelsen var han från första början en varm vän, och att få beförtra Värmlands Ansgariiförenings och Svenska Missionsförbundets intressen var städse hans lust.

Nyvalles praktiska duglighet såsom ledare togs ofta i anspråk för offentliga värv. Så var han allt ifrån Nyeds Missionsförenings bildande år 1859 en ledande kraft. Till denna förenings ordförande valdes han 1868 samt kvarstod till 1874. Sedan mottog han på nytt denna post 1893 och innehade nu ordförandeskapet till 1904, då han på grund av ålderdomssvaghet drog sig tillbaka. I Värmlands Ansgariiförening var Nyvall styrelseledamot under åren 1868—74 samt 1893—06.

J. G. Nyvall hade ett glatt lynne och ett tålmodigt sinne. För sin egen del hade han små anspråk på livet, därför fann man honom nöjd och glad även under svåra provningstider. Nu vilar han från sitt arbete, men hans gärningar följa honom efter.

F. Garlsson.

Vår ordförandes resa. | Lektor Waldenström har nu, som vi hoppas, välbehållen kommit fram till Amerika. Det är femte gången han besöker den världsdelen. Hans fru är även med honom nu. Må vi bedja Gud välsigna och bevara både vår ordförande och hans fru samt föra dem välbehållna hem igen!

Sekreterare | Sekreterare Wilh. Sjöholm är för närvarande i Edinburg, där han tillsammans med missionärerna L. E. Högborg, A. P. Tjellström och C. O. Orest representerar Svenska Missionsförbundet vid den stora Världsmissionskonferensen. På hemresan skall han vara med på ett missionsmöte i Limhamn, Skåne.

Ett rikt och gott utsäde | Fastän vi icke kunna mer än på ett knappt händigt sätt referera det, som predikades eller förehades under årsmötessöndagen i Immanuelskyrkan, så predikades det dock i andra lo-

kaler av uppemot ett 40-tal predikanter, åt vilka vi från Expeditionen anordnat turer. En och annan predikade väl ock på enskild kallelse under årsmötet. Och det är mycket troligt, att mer än en predikan, som aldrig blev refererad i någon tidning, är i himmelen antecknad såsom den där har burit rik frukt för evigheten. Det är dock den största fördelen och äran.

Protokollen. | För generalkonferensen och ungdomens årshögtid äro protokollen färdiga, justerade och sända till tryckeriet. De komma snart att utsändas till ombuden och ordförandena i ungdoms- och missionsföreningarna.

En hjärtlig hälsning. | Den siste av våra ombud och mötesbesökare torde nu ha lämnat huvudstaden och återvänt hem. Det är tyst och stilla på Expeditionen. Men det är som vi ändå skulle höra edra steg, edra röster och edra sånger. Vi känna behov av att få skriva till er, att få sända er en hjärtlig hälsning. Ha vi under brådskan och hettan vid årsmötet icke kunnat bemöta och tjäna eder alla så, som vi bort och gärna velat, så förlåten oss det för vårt härliga verks och vår store Herres skull. Vi mötas i himmelens hov och skola där bemöta er på ett finare och fullkomligare sätt. Ty vi hoppas, att i ställen edra steg hemåt och att edra vackra sånger och röster ljuda och genljuda i hemmen, på ångar och åkertegar i hela landet. Gud välsigne och bevare er, tills vi mötas igen!

Cirkuläret om offerdagen. | Enligt konferensens beslut är söndagen den 3 juli bestämd till offerdag. Cirkuläret därom är utsänt. Vi hoppas, att det kommit till alla våra missionsvänner och att resultatet av denna offerdag må bli lika gott som för den närmast föregående. Må vi icke allenast offra penningar utan även tacksägelse och bön, ja, oss själva.

Kursen för utbildande av församlingstjänarinnor. | Till kursen för utbildande av församlingstjänarinnor ha inkommit så många ansökningar, att det icke funnits rum för alla i år. Men kommittén för anordnande av densamma har beviljat inträde för 25 unga kvinnor, som komma att börja sin kurs den 15 september. Må vi innerligt och allvarligt bedja Gud välsigna även denna nya gren av vår verksamhet!

Varför kommer icke pastor Hultman? | Förfrågningar inkomma till Expeditionen gång efter annan angående pastor Hultman. Man har svårt att förstå varför han ej kommer, då man begärt, att han skall komma. Härmed förhåller det sig så, att kallelserna från missionsvännerna lämnas åt Hultman och han efterkommer dem sedan, så fort han kan.

I Westminster Chapel.

Campbell Morgan,

en av Englands mest populära predikanter.

Min första söndag i England tillbrakte jag i London. Dagen därförut hade vi begagnat tiden för att se något av de många sevärdheter, som denna stora stad har att bjuda en främling. Söndagen ville vi använda för att se och höra något av och om det stora andliga verk, som också pågår inom världsstadens gränser. Det skulle känts förfärligt tomt, om vi icke haft ett sådant tillfälle.

Var skall Guds folk vara en sådan dag, om icke i Guds hus? Förstode vårt kristna folk betydelsen därav, så skulle våra kyrkor och kapell vara mera fyllda av folk, än vad de nu ofta äro.

»Ack, ve den själen, aldrig blir till livs, som ute jämnt men sällan hos dig trivs!»

Vårt val denna gång blev att gå till Westminster-kapellet, som ligger i närheten av det kungliga slottet Buckimham Palace. Det är dock icke någon slottskyrka utan ett frikyrkokapell, tillhörande kongregationalisterna, den engelska frikyrka, som Svenska Missionsförbundet i sin organisation mest liknar. Predikanten i denna kyrka är f. n. den vida beryktade d:r Campbell Morgan, en man, som på sin tid var på förslag att bliva Spurgeons efterträdare. Jag hade hört och läst mycket om denne man, men aldrig förr än nu varit i tillfälle att direkt få höra honom. Och jag kan icke undanhålla mina vänner några av de intryck jag fick.

Kapellet är en stor rymlig lokal med omkr. 2,500 sittplatser. Det är med sina mjuka former, målade fönster och för övrigt praktiska inredning finare än någon av de frikyrkor, som finnas i Sverige. Frånsett dyrbarheterna, måste man giva våra engelska vänner det erkännandet, att de äro mästare, när det gäller byggandet av praktiska hörsalar. Men detta gäller de frikyrkliga särskilt. Statskyrkorna ha alltför mycket av gammal katolicism både i arkitektur och gudstjänstform för att kunna tilltala den stora mängden. Den engelska högkyrkan står också i vissa avseenden den katolska kyrkan mycket nära. Frikyrkorna med sina praktiskt inredda salar och enkla tilltalande gudstjänstformer giva vanligen intryck av ett varmt andligt liv och ett praktiskt utförande av Herrens befallning. Vårt lands frikyrkliga ha åtskilligt att lära av våra engelska meningsfränder, alldeles som de utan tvivel borde lära åtskilligt av oss.

Campbell Morgan är en mycket populär predikant. Han har gjort sig särskilt bemärkt såsom en oförskräckt motståndare till den moderna s. k. bibelkritiken. Vart han kommer, samlas omkring honom ett stort antal åhörare.

När man ser honom i talarestolen med den löst hängande doktorskappan över axlarna, det magra, kantiga ansiktet med de skarpa ögonen, det långa grå håret, får man intryck av att stå inför en reformator. Så där ungefär, tänker man sig, måste Luther, Calvin, Melancthon, m. fl. ha sett ut, då de på sin tid drogo i härnad mot den tidens döda former och tynande andliga liv. D:r Campbell sparar icke heller på varningar och bestraffningar mot vår tids lyten. Han vill återföra

folket till det enkla, lyckliga liv, som bibeln lär oss att leva. Han håller varje vecka bibelstudier, då han i följd genomgår olika delar av den heliga Skrift.

Hans predikan nu, då vi hörde honom, var över Kol. 1: 18: »Kristus församlingens huvud». Och han framhöll med kraft de mest allvarliga sanningar rörande detta betydelsefulla ämne. Huru gärna jag velat återgiva denna kraftiga predikan, måste jag dock för utrymmets skull avstå därifrån. Men jag kan icke underlåta att vidröra den mycket tilltalande ordningen vid själva mötet i hopp om, att det i något avseende kan tjäna oss. Då man kom in i kyrkan, möttes man av »vaktmästare», frivilliga sådana, som annars voro affärs- och bankmän, vilka stodo besökarna till tjänst att anvisa lediga platser. Detta gör genast på den besökande ett mycket gott intryck.

När vi så fått oss platser anvisade, funno vi på varje plats en bibel, en sångbok och ett hela veckan omfattande program. I avdelningen för söndagens möte voro angivna såväl sånger som texterna.

Innan någonting sjöngs bads bönen Fader Vår, i vilken alla högt instämde. Så börjades med en sång. Efter den följde läsningen av hela det kapitel, varur texten sedan hämtades. Läsningen försiggick så, att predikanten och församlingen läste omväxlande varannars vers var.

Detta var något ovanligt och gjorde på den ovane ett gott intryck. Det är ju möjligt, att detta i längden kunde bli en tröttande vana. Men utan tvivel är ett sådant sätt mycket bra och värt att följa, ty därigenom få åhörarna tillfälle att noga följa med det lästa. Och det lästa gudsordet skall förvisso icke förfela sin kraft på åhörarnes hjärtan.

Efter bibelläsning följde en Davids psalm, som sjöngs. Sådant är mycket vanligt. I de flesta engelska sång- och psalmböcker finnes i slutet en avdelning sådana psalmer, »chants», såsom ängelsmännen kalla dem. Försök med något dylikt ha också gjorts i Sverige, ehuru det ännu icke lyckats vinna gehör. Men nog vore det något värt att allvarligen försöka. Och jag önskar, att vid en omarbetning av vår sångbok, kommitterade må taga hänsyn därtill.

På psalmen följde en lång bön, lång och allvarlig. Den tog en tid av 6 å 7 minuter. Därefter kom ännu en sång, avslutad som alla andra sånger med ett högt sjunget »amen».

Men sedan kom en mycket högtidlig akt, nämligen upptagandet av kollekten.

Utan tvivel dra några av mina läsare på munnen, då jag talar om kollekten med sådana ordalag. Vi bruka ju själva hålla denna handling så litet i aktning, att många anse det opassande, att taga upp kollekten inne i kyrkan. Det skall ske utanför vid dörren. Och många äro glada att då slippa undan med ingen slant eller ock en mycket liten sådan. Kollektgivandet har hos oss ännu icke fått det rum, som det bör ha. Möjligen skulle det hos oss hjälpa upp saken, om vi lade bort ordet »kollekt» och i stället kallade detta sätt att giva med ett annat namn. Här stod på programmet »offer». Detta offer skulle tillfalla sjukhusen. Det var nämligen den s. k. »sjukhussöndagen», då det i alla kyrkor samlades

gåvor för sjukhusen. (Alla sjukhus och hospital i London bero av donationer och frivilliga gåvor).

D:r Campbell sade några få ord om kollekten och så upptogs den i bänkarna, medan församlingen satt tyst och stilla. Det gick rätt fort, ty för insamlingen var väl ordnat. Så fort det var gjort, samlades tallrikarne av fyra personer, som med var sin hög gingo upp på en mindre plattform nedanför predikstolen, ställde tallrikarne på ett bord och blevo stående framför dem med ansiktena vända mot predikanten. Och så kom det, som gjorde stunden så högtidlig och tilltalande. Predikanten steg fram, höjde sina händer över kollektfaten och bad Gud välsigna gåvorna och de sjuka, till vilkas förmån de insamlats. Stunden blev allvarligt gripande.

Församlingen i Westminster kapellet hade under 1909 samlat kr. 3,600 för sjukhusen, och predikanten hoppades, att det skulle bliva minst lika mycket detta år.

Så kom ännu en sång och på den följde det korta men mycket kraftiga föredraget.

Är sångerna och bönerna många före predikan, så äro de få efter densamma. En kort sång och välsignelsen avslutade det hela.

Vi lämnade mötet med varma, sköna intryck, välsignade till våra själar. Sent skola vi glömma denna sköna söndagsförmiddag i Westminster Chapel i London.

W. S—m.

Järna Missionsförening firade sitt 45:te årsmöte söndagen den 8 och måndagen den 9 maj. Mötet öppnades med bön och uppläsandet av Dav. 96 Ps. Därefter talade pred. P. L. Rodén från Hedemora över dagens högmässotext. Pred. P. Nilsson från Borlänge talade över Ebr. 4: 14—16. Emellan kl. 3 och 5 hölls minnesfest av Järna Missionsförenings 45-åriga verksamhet. Den bildades den 16 januari 1865. Missionshuset byggdes 1870. Festen öppnades av föreningens predikant med några ord ur Esra 3: 11—13. Han erinrade om Israels barns glädje vid det högtidliga tillfälle, då de fingo lägga grunden till templet. De uppstämde lov och tacksägelse till Herren för hans godhet och för att hans nåd varar evinnerligen. Så hava även vi orsak att fröjdas över Herrens nåd och godhet. Därefter framträdde folkskolläraren P. Skoglund och höll en intressant axplockning av Järna Missionsförenings erfarenheter. Han slutade med den önskan, att alla troende i Järna måtte vara ett, då nästa minnessten reses, då 50-årsjubileum firas. Flere bröder anförde minnen av Herrens nåd under den gångna tiden och flera gamla sånger sjöngos. Kl. 6 e. m. var det ungdomsföredrag med sång och musik. Mycket folk var samlat hela dagen och Herrens Ande var märkbart nära.

På måndagen fortsatte mötet med samma talare. På eftermiddagen hölls försäljning för missionen, som inbringade c:a 600 kr. Trots det häftiga snö- och regnväder, som varade hela dagen, hade ganska mycket folk infunnit sig. Av årsberättelsen meddelades, att medlemsantalet i föreningen är 187, samt att årets räkenskaper balanserat med kr. 5,626: 30 för yttre och inre mission.

Den, som sår i välsignelse, han skall ock skörda med välsignelse.

Värmländska Ansgarliföreningens kvartalsmöte hölls i Bengtsfors sistlidne 4 och 5 maj. Talare voro distriktsföreståndare Enoch Olsson och pred. Fr. Karlsson, Väse, J. Forslund, Edane, och G. A. Hultkrantz, Laxarby. Vackert värväder rådde, och mycket folk var samlat, och de lärrika föredragen åhördes med stillhet och intresse.

I **Hemse missionshus** var ett större ungdomsmöte anordnat Kristi himmelsfärdsdag. Mötet öppnades kl. 11 f. m. av A. Algren samt fortsattes sedan av predikant K. Blomkvist med föredrag över ämnet: Heligt ungdomsmod. Söndagsskolmissionär Fr. Söderdahl höll därefter en god och innehållsrik predikan över Apg. 1: 1—11. På aftonen hölls flera tal, lästes poem och serverades kaffe.

Predikantmöte inom tredje distriktet hölls i Lingbo 27—29 april under distriktsföreståndare Erixon ordförandeskap. Mötet var besökt av ett 40-tal predikanter. Många lärrika frågor diskuterades. Tankarne voro nog delade, men anden var en. Predikant Hjelm från Bollnäs och Karlstedt från Storvik höll föreläsningar om predikantens ställning och uppgift i den kristna församlingen och om församlingen. Nästa möte bestämdes att hållas i Hudiksvall nästkommande höst.

Tioårsjubileum firade Gysinge Kristna Ungdomsförening i april detta år. Föreningen bildades den 8 april 1900 av predikanten E. O. Olsson. Medlemmarna voro då nio. Vid årsmötet den 10 april 1910 var medlemsantalet tjugu troende ynglingar och jungfrur. De flesta av dem tillhöra Gysinge Missionsförening. Söndagen den 8 maj anordnade föreningen ungdomsmissionsmöte. Predikanten P. Olsson samt redaktör D. Marcellius från Gäfle talade Guds ord för folket. Gud välsigne Gysinge troende ungdom!

Grafva Norra Missionsförening firade sin 50-årsfest under pingsthelgen. Pingstdagen hölls mötet i Salem, Forshaga, dit föreningens södra kretsar anlände med ångbåt upp efter Klarälven.

Mötet öppnades av predikant Forsgren med bön och uppläsande av Apg. 2: 1—12, varefter predikant F. Carlsson, Väse, predikade över Apg. 15: 13: Vi tro, att vi genom Herren Jesu Kristi nåd bliva frälsta. Han påpekade, att detta ord var grundvalen för föreningens tillvaro från dess första tid, ända intill nu och allt framgent. Vid mötets slut uppstod hela föreningen och läste dessa ord. Pred. G. Harnell från Dalsland läste och predikade över Ebr. 1: 9.

Efter gemensam middag i missionshuset fortsattes med korta vittnesbörd av många gamla bröder. Till sist upplästes ett gåvobrev till Forshaga Friförsamling av

handlande Ludvig Larsson och hans fru på en orgel, som en tid varit uppställd i missionshuset. Församlingen reste sig och frambar till givarna sin stora tack-samhet. Forshaga manskör tjänade med god sång.

Annandag pingst fortsattes mötet i Ångebäck.

Ur den tryckta 50-årsberättelsen, som avgivits vid detta möte, meddelades, att 1,342 personer varit antecknade som medlemmar i Grafva Norra Missionsförening under de 50 åren samt att medlemsantalet nu är 482. Inkomster och utgifter under denna tid ha uppgått till en summa av kr. 115,982: 07.

Missionshusen, 4 till antalet, ha ett värde av kr. 24,000.

Mötet avslöts med firande av Herrens nattvard. Även denna dag bidrog Forshaga manskör med att göra mötet högtidligt och uppbyggligt. Herren välsigne allt sitt folk och sitt verk.

Predikantmöte inom andra distriktet hölls i Vapel-näs den 19—22 maj. Predikanten på platsen, J. O. Häggström, inledde mötet med bibelläsning och bön, varefter till ordförande valdes distriktsföreståndaren A. Johansson, till vice ordförande J. Hellström, Sundsvall, och till sekreterare Hj. Ekman, Skönvik. Omkring 20 predikanter voro närvarande. Flera viktiga frågor disku-terades sakligt och broderligt. Samtalen avbrötos stundom genom varma och innerliga bönemöten.

Predikanten O. E. Jonsson, Sandö, höll en givande föreläsning över ämnet: »Några ord om huru en församling och predikant böra vara och stå till varandra.» Mötet uttalade till föreläsaren sitt varma tack för föreläsningen. Det alltigenom goda mötet avslutades av Aug. Johansson. På kvällarna hölls offentliga möten med föredrag av flere talare.

Utdrag av årsberättelser.

Filipstads och Fernebo Missionsförening har utsänt en 40 årsberättelse. I densamma finna vi porträtt eller namn på personer, som äro ganska vitt kända bland missionsvännerna i vårt land. Där finner man t. ex. distriktsföreståndare C. J. Nyvalls, pastor A. Fernholms och pastor J. Fryklunds porträtt. Där nämnas d:r Fjellstedt, Oscar Ahnfeldt, brukspatron Hedengren m. fl. Berättelsen påminner ock om, vilken skillnad det var vid tiden för berättelsens början i det sätt, varpå man behandlade de fria evangelii budbärarna i vårt land emot det sätt, som man nu använder emot dem. Man kunde då tala om yttre förföljelse. Men verket gick framåt och utrymmet vidgades. En dag, när det började gå buller-samt till i sammankomsten, kunde Nyvall ur sin ficka framdraga ett kungligt brev, som visade, att man ej längre befann sig i konventikelplakatets dagar utan hade rätt att hålla religiösa möten.

Föreningen var i början ansluten till Ev. Fosterlandsstiftelsen. Men 1833 förenade den sig med Svenska Missionsförbundet.

Ur meddelande angående Jönköpings Missionsföre-nings verksamhet för inre och yttre mission anför vi, att föreningens inkomster från den 1 mars 1909 till den 1 mars 1910 tillsammans med behållningen från

föregående år uppgått till kr. 48,147: 33. Predikan-ternas antal är 20. Av dessa äro dock 3 tjänstlediga på grund av hög ålder och bräcklig hälsa. Utom det som åtgått till föreningens vittomfattande predikoverk-samhet i hemlandet har rikliga bidrag lämnats till Sv. Missionsförbundet, Ev. Fosterlandsstiftelsen, Svenska Mis-sionen i Kina, Skandinaviska Alliansmissionen, Valden-sermissionen i Italien m. fl. missioner.

Pastor Karl Palmberg är fortfarande den stora före-ningens ordförande.

Helsinglands Ansgarieförening har fullbordat och utsänt redogörelse för sitt trettioandra verksamhetsår. Under detsamma har den haft en inkomst av kronor 3,886: 29 och för verksamheten utgivit kr. 3,754: 49. Föreningen har 7 predikanter. Dess ordförande är pre-dikanten J. A. Forslund, Söderhamn.

Västerbottens Ansgarieförening har utgivit en liten redogörelse för sin verksamhet. I dess tjänst ha under årens lopp verkat sju predikanter, nämligen L. W. A. Edlund, som var föreningens förste predikant, Johan Strömberg, O. E. Jonsson, Axel Neuman, P. E. Hörnsten, Bror Backman och Edv. Bäckman. De båda sistnämnda ha tjänat föreningen det senast gångna verksamhetsåret. Redogörelsen nämner ingenting om föreningens ekonomi.

Gotländska Missionsförbundet, som består av 43 församlingar, har under 1909 för inre missionen utgivit kr. 16,267: 42 och för yttre missionen kr. 4,283: 04. Det har 1,190 församlingsmedlemmar, 38 söndagsskolor med 96 lärare och över 1,000 barn. År 1909 var dess tettiöförsta verksamhetsår.

Södermanlands Missionsförening har utsänt sin års-berättelse för 1909. Denna förening har 3 reseombud. Under det senast gångna verksamhetsåret har den haft en inkomst av kr. 5,297: 02. Predikant O. W. Genander, Nyköping, är dess ordförande, sedan distriktsföreståndare E. Ungerth, som en lång följd av år innehaft detta upp-drag, lämnat detsamma.

Av Kronobergs läns Missionsförenings årsberättelse för 1909 framgår, att föreningen under den tid berättel-sen omfattar har haft 5 ordinarie predikanter och en extra ordinarie. Föreningen är indelad i 5 kretsar med ett stort antal predikoplatser. Dess ekonomi har ock under de senaste åren varit god. Inkomsterna under 1909 stego till kr. 6,675: 45.

Kronobergs läns Missionsförening är en av de senast tillkomna och har haft ett hårt fält att bearbeta. Men den har en god styrelse, allvarliga predikanter och verkar bland ett arbetsamt folk som till sin fördel är så efter-blivet, att det har aktning för tro, heder och religion. Denna förening kommer därför, om den ledes väl, att få ett framstående rum bland länsföreningarna i landet.

Eskilstuna Missionsförenings redogörelse för 1909 vittnar om en vittomfattande verksamhet. I föreningen har under året intagits 72 medlemmar. Medlemsantalet var vid årsskiftet 628. Till olika ändamål har under 1909 insamlats omkr. 18,000 kronor.

Malmö Sjömansmissionsförening har avgivit berättelse för dess 24:de verksamhetsår. Verksamheten under

det senast gångna året har fortgått som förut med mötens hållande och anordnande av fester. Å fartyg ha utlämnats 45 bokpåsar. Julklappar ha utdelats till över 300 sjömän. Föreningens inkomster ha under året uppgått till kr. 1,678: 04.

Jönköpings Stadsmissionsförening har slutat sitt tjugonde verksamhetsår. Den är delad i två avdelningar: Västra och Östra församlingen. Västra församlingen är indelad i 27 kretsar och Östra i 8 kretsar. Medlemsantalet i Västra församlingen var vid detta års början 783 och i Östra 245. Sexton personer, 13 i Västra och 3 i Östra församlingen, ha under året avsomnat i tron på Herren. Till föreningen höra två ungdomsföreningar, som verka i gott samförstånd med församlingen. Västra församlingens ungdomsförening har 200 medlemmar. I hela föreningens söndagsskola undervisas över 1,600 barn.

"Skulden betald".

Då Råneå Fria Missionsförening hade sitt kvartalsmöte i Niemisel sistlidna pingsthelg, meddelade ordföranden den glada nyheten, att föreningen under det gångna året betalt skulden å 3 av sina 5 missionshus. På de två största vilar ännu en skuld på tillsammans omkring 3,000 kr. Föreningen kan blicka tillbaka på en av Gud rikt välsignad verksamhet både i andligt och ekonomiskt avseende. Alla 5 missionshusen ha byggts under de sista 12 åren, under vilken tid den »lilla hjorden» ofta måst röna mycket motstånd från den »stora hopen». Dock, där Herren är med är segern given. »Gud och en är majoriteten».

Från Vänge skrives:

Missionsmöte hölls i Vänge missionshus trefaldighets-söndagen. Goda och väckande föredrag hölls av flere Herrens vittnen. Tjugufem år ha nu gått, sedan föreningen höll sitt första missionsmöte i detta hus. Stor var vår tacksamhet mot Gud då, och stor har den varit sedan, då vi fått hava huset kvar. Det hemman, på vilket ägor missionshuset låg, var intecknat över taxeringsvärdet, då tomt till missionshuset köptes. Därför kunde vi ej få lagfart på densamma. Efter någon tid dog ägaren till gården, och hemmanet utarrenderades till en person, som var mycket ogynnsamt stämd mot missionsverksamheten. Han sade, att så fort han skulle bli ägare till gården, så skulle bönhuset bort, ty, sade han, det är en skam, att ett sådant hus skall stå på ägor. Men nu vände Gud det så, att en av hans tjänare utom föreningen köpte gården till högt pris, och räddade vårt hus. Nu har vi lagfart, och sista skulden betaltes för två år sedan.

Rättelse.

Förra numret av Pietisten skulle göras i ordning under årsmötesdagarna. Där kom då i den kommitté, som valdes för pensionsfrågans utredning, att utelämnas grosshandlare A. J. Erikssons och kapten Aug Hembergs namn. Den senare och predikant P. Nilsson, Borlänge, blevo suppleanter. Vid sjunde distriktet står A. Carlman i stället för Fr. Carlsson, som valdes till distriktsföreståndare för det distriktet.

Rättfärdiggörelse av nåd genom tron.

Text för den 3 juli 1910. Rom. 3: 21-26.

Inledning.

Förliden söndag läste vi om, huru Paulus under sin andra missionsresa kom till Korint och verkade där ett år och sex månader. Sedan han därefter varit i Jerusalem, kom han efter några år på sin tredje missionsresa för andra gången till Korint. Där skrev Paulus då romarebrevet, i vilket brev vår text för i dag är hämtad. Detta brev avhandlar utförligt och grundligt förhållandet mellan lag och evangelium — det räknas ock för det viktigaste av de apostoliska breven i Nya Testamentet.

Texten läses.

Guds rättfärdighet, vv. 21, 22.

Vad kallar aposteln här det egentliga stora huvudämnet för hela Kristi evangelium? *Guds rättfärdighet*. Vi söka reda på verserna 16 och 17 i första kapitlet. Vad säger aposteln enligt v. 16, att Kristi evangelium är? En Guds kraft till frälsning för var och en, som tror. Och varför är evangelium enligt den 17 v. en Guds kraft till frälsning? *Ty i detta uppenbaras Guds rättfärdighet*. Aposteln har i det, som går före vår text, sökt blotta och tillintetgöra alla mänskliga tröstergrunder för att därigenom nödgå människorna att söka sin frälsning i Guds rättfärdighet. Han har visat, huru både judar och hedningar äro stadda under synden och därmed under hjälplös fördömmelse. Ty huru många människor kunna enligt den vers, som föregår vår text, bliva rättfärdiga inför Gud genom lagens gärningar? Icke en enda. Med vilka ord begynner vår text? Med orden: *Men nu*, d. ä. i evangelii nådefulla tid — frälsningens dag, då en soluppgång av höjden besökt oss. Med vilka ord framhålles enligt Joh. 1: 17 dessa motsatser? Genom Moses blev lagen given, nåden och sanningen kommo enom Jesus Kristus. Varför kallar aposteln frälsningen för Guds rättfärdighet? Emedan Gud giver den.

Varigenom menade sig judarne bliva rättfärdiga? Genom lagens gärningar. Men huru många kunde hålla lagens bud fullkomligt? Ingen. Var det således möjligt eller icke att på den vägen bliva frälst? Det var icke möjligt. Då öppnade Gud en annan väg, genom vilken det skulle bli möjligt för varje människa att bliva rättfärdig och salig. Vem sände Gud till världen? Sin ende Son, Jesus Kristus. Varigenom uppenbarade Jesus Guds kärlek till den fallna människan? Allra mest genom sitt lidande och sin död. Genom vem har således Guds rättfärdighet blivit uppenbar? Och varigenom är den betygad eller bevitnad? Av lagen och profeterna. Genom oräkneliga bilder och förutsägelser har Gud allt ifrån begynnelsen uppenbarat sitt råd om vår frälsning genom Kristus — kvinnans säd, löftet till Abraham etc. Hos profeterna finna vi många utsagor: Herren kastade allas våra synder uppå honom; min tjänare (Kristus) skall göra många rättfärdiga, i det han bär deras synder. Se Es. 53: 6, 11; 56: 1; Jer. 23: 5, 6!

Genom tron på Jesus Kristus, v. 22.

Med vilka ord förklarar aposteln närmare enligt den 22 v. uttrycket Guds rättfärdighet? Vilken Guds rättfärdighet talar han om? Den, som erhålles genom tron på Jesus Kristus. Huru många vill Gud rättfärdiggöra? Alla. Vilka bliva delaktiga av denna frälsning? Alla som tro. *Varigenom* bliva vi delaktiga av Guds rättfärdighet? Genom tron på Kristus. Vi söka reda på Joh. 1: 12. Åt vilka ger Herren makt att

bliva Guds barn? Åt alla, som mottaga honom och tro på hans namn. Nämn några, som mottogo Herren och trodde på hans namn! Nikodemus, konungsmannen, hövitsmannen, synderskan i fariséens hus m. fl.

Ingen åtskillnad, vv. 22, 23.

Vi äro benägna att gynna den ena mer än den andra. Huru ofta får man ej höra sägas: Ja, se den flickan eller gossen kan jag aldrig vara vän med! Och så söker man att nedsätta och skada dessa inför andra kamrater. Somliga lärare och lärarinnor hava sina gunstlingar. Huru förhåller sig Gud i det avseendet? Han har samma kärleksfulla avsikter med alla människor. Huru säger aposteln därför? *Ty det är ingen åtskillnad.* För somliga människor äro dessa ord mycket stötande, för andra mycket trösterika. Varför är det ingen åtskillnad, då det är fråga om rättfärdighet inför Gud? *Ty alla hava syndat.* Och så snart vi syndat, äro vi av lagen dömda. En människa ser det, som är för ögonen, men huru långt ser Herren? Är det stor eller ingen åtskillnad på människor i fråga om det, som beror av våra gärningar, nämligen olika grader av salighet eller fördömelse? Skriften talar uttryckligt om »drägligare» och odrägligare — och å andra sidan: »den ena stjärnan skall övergå den andra i klarhet».

Men huru är det, så snart det är fråga om rättfärdighet och berømmelse inför Gud? Då är ingen åtskillnad. När vi tala om ojämnheter på jorden, måste vi alltid säga, att det är stort avstånd mellan de höga bergens spetsar och dalarnas djup; men tala vi om jordens avstånd ifrån solen, taga vi icke dessa ojämnheter i beräkning, ty avståndet är så stort, att ojämnheter göra ingen åtskillnad. Så är härnere inför människor stor olikhet uti synd och fromhet — men huru är det inför Gud? Ingen åtskillnad.

Alla kunna rättfärdiggöras av nåd, v. 24.

Får jag se, huru många av er, barn, som hava syndat? Vilka synder ären i utsatta för? Huru många stiga upp första gången mamma säger till? Måste hon säga till två, tre gånger! Vilken synd gören i eder då skyldiga till? Huru många av er hava syskon? Om den ena får ett större äpple än den andra — vilken sjuka råkar den andra ut för? Avundsjukan kan ock övergå till feber — »knorrfeber». Huru skola vi bära oss åt, då vi syndat? Bekänna vår synd och bedja om nåd. Vad blir då följden enligt v. 24? *Vi varda rättfärdigade utan förskyllan*, d. ä. vi frälsas utan förtjänst. Det eviga livet är en Guds gåva. Gud har givit oss tillvaro utan att vi bett honom därom; lika fritt och oförskyllt ger han oss det eviga livet genom återlösningen i Jesus Kristus, ty genom föreningen med Jesus vinna vi förlossning från synden.

Guds rättfärdighet är uppenbarad genom Jesus, vv. 25, 26.

Vilken medelperson använde Gud för att visa människorna sin kärlek? Icke en ängel, mycket mindre en människa kunde utföra detta verk — genom vem måste det ske? Och huru långt gick Jesus i sin kärlek till oss? Med sitt blod bekräftade han sin kärlek. Han gick i döden av kärlek till de i synden fallna — sina bittraste fiender. Omkring denne Frälsare vill söndagsskolan samla — vilka? Huru har Jesus själv sagt rörande de små? Låten barnen komma till mig etc. Många äro de, som i våra dagar vilja utestänga barnen från all beröring med Frälsaren. Men endast varigenom kunna såväl små som stora bli rättfärdiga och lyckliga för tid och evighet? Endast genom att tro på Jesus, som i sanning är rättfärdig. — Varigenom har nu Gud således visat sin rättfärdighet? Genom att sända sin egen Son för att rättfärdiga syndare.

Ändamålet med all lag är rättfärdighet. Den, som genom tron på Kristus blivit rättfärdig, har således kommit till anden på lag, såsom det heter i vår

Minnesvers: (Rom. 10: 4): *Kristus är lagens ände till rättfärdighet, för var och en som tror.*

Johannes Norborg.

Barnskapet hos Gud.

Text för den 10 juli 1910: Rom. 8: 12—17.

Inledning.

Förra söndagen talade vi med ledning av några verser ur Rom. 3:e kapitel om rättfärdiggörelse av nåd genom tron; även för i dag är vår text hämtad i romarebrevet, och vi skola nu närmare betrakta barnskapet hos Gud.

Texten läses.

Förluster och vinster, vv. 12, 13.

I det föregående av detta kapitel har aposteln framställt de förnämsta bland de förmåner, som vi erhålla genom föreningen med Kristus — friheten från all fördömelse, den helige Andes inneboende och hoppet om en härlig uppståndelse till evigt liv. Vartill bör allt detta beveka oss? Till helig vaksamhet att vandra efter Anden. Vad säger aposteln om samma sak enligt Gal. 5: 25? *Cm vi leva i Anden, så låtom oss ock vandra i Anden.*

Vilken skuldförbindelse ha vi genom föreningen med Kristus blivit kvitt? *Att leva efter köttet.* Med köttet menar aposteln vår genom synden fördärvade natur. Vad säger Jesus till Nikodemus därom? Det, som är fött av köttet, är kött. Vad tänker sig aposteln här såsom fordringsägare? Köttet — den fördärvade naturen. Varöver vill då köttet hava husbondevälde? Över människan. Vad vill köttet begagna såsom verktyg för syndens bedrivande? Kroppen och dess lemmar. Huru mycket husbondevälde har köttet över oss, då vi blivit Kristi tillhörighet? Läs än en gång v. 12! Saliga förlust! »Min gamla herre jag förlorat».

Vad hava vi förlorat eller vad undkomma vi enligt förra delen av v. 13? Vi behöva icke dö den eviga döden. Vilken har blivit vår nye husbonde? Guds helige Ande. Vad säger aposteln, att vi redan i detta livet vinna? Vi kunna döda kroppens gärningar med Anden. Och vilken evighetsvinst få vi göra? Vi få evigt leva. Huru mycken makt har en husbonde över sin tjänare, då denne blivit död. Tjänaren lyder icke mer, huru mycket han än befäller honom. Den lekamliga döden gör kroppens lemmar odugliga till att göra något. Genom vem skall vår kropps lemmar bli lika odugliga till att göra det som är synd? Vad kallar aposteln detta? *Att döda kroppens gärningar med Anden.* Köttet vill, att våra ögon skola se efter fäfängliga och orena ting och att våra öron skola lyssna till otrons och lögnens tungomål — huru vill då Guds Ande, att våra ögon och öron skola förhålla sig till sådant? Såsom dens ögon och öron, som ligger där död. Och när köttet befäller vår tunga att ljuga, tala illa om nästan, skämta och gyckla — huru vill då Anden, att vår tunga skall förhålla sig? Såsom en döds tunga då någon kommer och beder den döde att tala. När köttet bjuder våra händer göra mörkrets gärningar och våra fötter att gå syndens stigar — huru skola våra lemmar förhålla sig? Alldeles som den dödes. Säg ännu en gång, vad aposteln kallar detta? Det är att döda kroppens gärningar med Anden.

Anden är en makt i själen, och köttet i biblisk mening är en annan makt i själen. En av dessa makter måste råda. Vad sker om Anden råder? Då ligger köttets makt under, och då dödas de gärningar, som kroppen skulle ha gjort, om köttet fått härska. Vad blir följden om köttet får råda? Det tar kroppen i sin tjänst och — Andens gärningar utebliva. Kroppen är endast ett verktyg för det, som Anden eller köttet utför. Om någon av er får en knuff av en besvärlig och grälsjuk gosse — vad råder köttet till? Att ge lika igen eller att icke säga ett vänligt ord den dagen. Vad säger Anden? »Var lika vänlig, glad och kärleksfull mot honom som mot din bästa vän — Gud är god mot de otacksamma och onda». Vad säger köttet rörande penningar och gods? »Samla, behåll, använd för dig själv allt vad du kan få». Vad säger Anden? Behåll, samla, använd åt Kristus i din nästa allt vad du kan, även om du själv får försaka mycket och lida mycket. Vad säger köttet rörande äran? »Blott du blir ärad, må andra bliva mindre ärade eller vanärade». Vad säger Anden? »Ära och förhålliga andra, trots du själv blir glömd eller vanärade».

Vad skola vi säga rörande *tankarne*? De äro ock kroppens gärningar — »det är den kroppsliga hjärnan som tänker». Vi kunna ej hindra fåglarne från att flyga över våra huvud — men varifrån kunna vi hindra dem? Från att bygga bo i håret. Lika litet kunna vi hindra onda, avundsjuka och knorriska tankar från att uppstiga, men vi skola hindra dem från att bygga »bo» i själen — vad vill Anden? Att de skola dödas. Vad blir slutliga följden, om vi leva eller vandra enligt köttet? Vi dö den eviga döden — det är att evigt fördärvas till kropp och själ i helvetet. Vad blir slutet, om vi döda kroppens gärningar med Anden? Vi få leva det eviga livet i evig salighet i gemenskap med Gud.

Guds barn drivas av Guds Ande, vv. 14. 15.

Aposteln bevisar nu i de följande verserna av vår text att de, som döda kroppens gärningar med Anden, skola leva, Huru lyder v. 14? *Ty alla, som drivas av Guds Ande, de äro Guds barn.* Vilka äro då Guds barn? *De, som drivas, föras, ledas, regeras av Guds Ande.* De andra drivas ock av en ande — men av vilken? Av den ande, som är ense med deras kött? Huru framleva de sitt liv? Helt lugnt i ett fritt och köttsligt leverne. i förakt av Guds ord, i säkerhet, otro, högfärd, avund, hat, girighet och allehanda synd. Andra leva i en självgjord fromhet — vari ha de sin tröst? I sig själva. Men att drivas av Guds Ande kan ock utgöra motsatsen till — vad? Att *drivas av lagen.*

På vilka två sätt bliva vi någons söner? Dels genom *födelse*, dels genom *upptagelse* (adopterings). I Joh. 1: 13 och 1 Joh. 3: 9 talas om, huru vi äro *födda av Gud*, i Efes. 1: 5 talar aposteln om *upptagelsen*, då han säger: och i kärlek förut bestämt oss till barnskap hos sig genom Jesus Kristus efter sin viljas välbehag.

Vad tillägger aposteln såsom förklaring på att drivas av Guds ande? Se v. 15! Vad *förlora* vi och vad *vinna* vi enligt v. 15? Vi *förlora rädslan för Gud* och vi *vinna barnaförtrolighet med Gud*. Varav se vi, att Adam genom syndafallet förlorade barnaförtroligheten med Gud och i stället besjälades av rädsla för honom? Han gömde sig för Gud. Då man icke lever i trosgemenskap med Gud, går man med en hemlig eller uppenbar rädsla för honom. Många kunna skämta och gyckla och visa förakt för Guds ord och allt heligt — inom dem finnes dock en rädsla för den Guden, som de förakta. Andra hysa aktning för Guds ord och heliga ting men söka att genom egna gärningar bli saliga. Huru ande hava dessa? *En tråldoms ande.* Vad är motsatsen därtill? *Barnas-kapets Ande.* Huru ljuvligt för barnen att i hemmet möta en öm och kär fader, som innerligt sluter dem i sin famn! Vem vill föra oss till en sådan barnaförtrolighet med Gud? Barnas-kapets Ande. Vi få åkalla Gud icke blott med det mera främmande namnet Herre — utan med vilket ljuvligt namn? Faders-namnet. Abba är det äldsta namnet; varmed man åkallade Gud såsom Fader. Vilka äro vanligen de första ord, som ett barn lär sig att uttala? Mamma och pappa. De förbli ock de käraste namnen.

Guds Ande vittnar med vår ande, v. 16.

Huru erhålla vi förvisning om, att vi äro Guds barn? Se v. 16! Här talas om ett tvåfaldigt vittnesbörd — vilket är det första? *Vår andes.* Det andra? *Guds Andes »medvittnande»* med vår ande. När hava vi vittnesbördet av vår ande? Luther säger: »När vår erfarenhet stämmer överens med Guds ord.» *Guds Ande vittnar med (icke mot) min ande, i det han ger »förvisning i hjärtat, att allt är sant och att allt är mitt, vad evangelium förkunnat.»* Genom tron hava de gamla fått vittnesbörd, att de tacktes Gud (Ebr. 11: 5).

Guds arvingar — Kristi medarvingar, v. 17.

Läs v. 17! Här framhåller aposteln åter något, som vi förlora och något som vi vinna — vad förlora vi? Världens vänskap och lovord. Vad vinna vi? Det stora arvet — den eviga saligheten. Ingen människotanke kan fatta eller ånglåtunga uttala, vad som ligger däri.

Vilka äro arvingarne i ett hus: barnen eller tjänarne? Vad endast kunna tjänare få? Lön. Varför ärver det svagaste och sjuka barnet — vore det ock en krympling — föräldrarnes

ägodelar? Blott därför att det är barn. O, huru stort att få vara Guds barn! Vad följer därav? *Äro vi barn, så äro vi Guds arvingar och Kristi medarvingar*, ty han är vår broder. Begrunda vid beredelsen följande bibelställen! 1 Petr. 1: 3, 4; Gal. 3: 29; Ebr. 1: 14; 6: 17; 11: 7; Tit. 3: 7; Jak. 2: 5. En sångare sjunger så skönt: »Är det sant, att Jesus är min broder, Är det sant att arvet hör mig till? O, så bort med alla tårefloder» etc.

Genom vad går dock vägen in i Guds rike? Genom mycken bedrövelse. Huru uttryckes detta enligt v. 17? *Om vi annars lida med honom* etc. Nämn några, som gått den vägen! Moses, Stefanus, Paulus m. fl.

Minnesvers (1 Joh. 3: 1 a): *Sen, hurudan kärlek Fadren bevisat oss, att vi kallas Guds barn, vilket vi ock äro.*

Johannes Norborg.

Dalarnas predikantförbund håller sitt årsmöte i Järna den 1 och 2 juli. Anmälan göres i god tid och frågor insändas före den 12 juni till predikanten Edvard Pettersson. *Dala-Järna.* C. F. Nyström.

Medelpads Ansgarilförenings stora sommarmöte hålles i *Vapelnäs* söndagen den 3 juli. Predikanterna O. W. Genander, Nyköping, Aug. Liljenberg, Eskilstuna, m. fl. medverka.

Joh. Hellström.

Norsk-Svenska ungdomsmötet hålles i Narvik den 23—27 juli.

De predikanter, som komma att besöka mötet ombedjas att i god tid underrätta undertecknad därom.

O. Funcke.

Adr.: Kiruna.

Värmlands Ansgarilförening håller sin årsfest i Kristinehamn lörd. och sönd. den 2 och 3 juli, den 5 fortsättning i Fryksände. Som talare komma pastor Karl Palmberg, redaktör C. Boberg, en kongomissionär och en kinamissionär, rektorerna Joh. Lindholm och Carl Pehrsson m. fl. att medvera. Fullständigt program i Ansgariiposten.

Enoch Olsson.

Missionsmöte hålles av Hudiksvalls Brödraförening söndagen den 10 och måndagen den 11 juli med början k. 11 f. m. Talare bliva missionssekreterare Wilh. Sjöholm och missionär Högberg från Kaschgar m. fl.

Provinsmöte i förening med *halvårsmöte*, hålles i *Mariestad* lörd. den 9 och sönd. den 10 juli. Predikningar hållas av pastor K. Palmberg och redaktör Carl Boberg m. fl.

Missionsvänner från när och fjärran inbjudas!

Styrelsen.

Missionsmöte hålles i By den 3 juli. Missionär A. Bohlin och flere predikanter väntas.

Större missionsmöten

komma under sommaren att hållas på nedannämnda platser och tider.

Juni 25—27 Östersund.	Juli 9—10 Flen.
• 24—25 Vallby.	• 10 Hudiksvall.
• 24—25 Österby bruk.	• 14 Fånö.
• 26 Örbyhus.	• 17 Löfåsen.
• 26—27 Mörrum.	• 17 Reymyra.
• 26—27 Vanneberga.	• 17 Vingåker.
• 26 Örbyhus.	• 24 Roma.
• 26—27 Linde.	• 24 Kvedby.
Juli 2—4 Örebro.	• 24—25 Eslöf.
• 2—5 Kristinehamn	• 31 Örebro.
• 3 Vadsbro.	Aug. 7 Vaxholm.
• 3—4 Dala-Järna.	• 21—22 Edsbyn.

I **Limhamns kyrkogrotta** anordnar Skånes Kristl. Ungdomsförbund *stort ungdomsmöte* söndagen den 3 juli. Som talare väntas kand. G. Mosesson, missionssekr. W. Sjöholm, distriktsförest. O. N. Thomson, pred. A. Strömbäck, E. Forsberg och T. Danielsson.

Vid **Billesholms gruva** anordnar samma förbund *ungdomsmöte* den 24 juli. Talare: Wallendorff, Thomson, Östlund, Forsberg, O. L. Jakobsson och W. Bergström. På båda platserna är enkel matservering ombesörjd. Besökare av Limhamnsområdet, som äro från samma trakt, böra, för att få deltaga i den gemensamma middagsspisningen å 50 öre, före den 28 juni anmäla antalet hos hamnkassören P. Jonath. Jönsson, *Limhamn*.

För Skånes Kr. Ungdomsförbund
J. Sonesson.

Missionsmöte. *Kalmar Läns Missionsförening* håller sitt *årsmöte* i Högsby den 29 och 30 juni med början första dagen kl. 10,30 f. m.

Såsom predikanter vid mötet väntas pastor K. Palmberg, redaktör C. Boberg och pred. A. Thomander m. fl.

Missionskretsarnes ombud sammanträda till *årskonferens* första dagen kl. 3 e. m.

Ordföranden.

Upplands Ansgarilförening håller missionsmöte i Uppsala — när? Söndagen den 24 juli, i Vänge sönd. den 7 aug., i Tegelsmora sönd. den 9 okt. Vidare genom platstidningarna.

L. Hallén.

Dalarnes Ansgarilförening håller sitt *årsmöte* i Dala-Järna den 3—4 juli. Konferens med ombuden hålles den 2 juli kl. 3. e. m. Predikanter bliva J. Norberg, Göteborg, A. Oldén, Jönköping, missionär Tonnér m. fl. Predikantmöte hålles den 1 och 2 juli.

P. Nilsson.

Kamrat- och missionsmöte hålles i *Arvika* lördagen och söndagen den 23 och 24 juli. Nio predikanter och två missionärer samt missionslärare J. W. Håkansson komma att medverka. Allmänheten inbjudes.

O. Fryksén.

Gestriklands Kristliga Ungdomskonferens hålles i Gäfle söndagen den 3 juli med början kl. 10 f. m.

Flera predikanter medverka. Ungdomen och envar hälsas hjärtligt välkommen.

F. A. Larsson.

Frikyrkliga Ungdomsförbundet i Medelpad anordnar sitt stora sedvanliga sommarmöte jämte årskonferens i *Tynnderö* (i närheten av Mellby ångbåtsbrygga) söndagen den 24 inst. juli med början kl. 11 f. m.

Predikanterna L. Hallén, Uppsala, Joh. Hellström, Hj. Ekman, J. O. Häggström och undertecknad medverka jämte en större sångkör.

Allmänheten hälsas välkommen!

Aug. Johansson.

Södermanlands Missionsförening håller sitt *årsmöte* i Flen den 9 och 10 juli. Den 9 hålles styrelsemöte kl. 12 midd. och ombudsmöte kl. 3 e. m. Offentligt möte kl. 8 e. m. Den 10 offentliga möten kl. halv 11 f. m. och 4 e. m. Talare: missionär Ad. Bohlin från Kaschgar, predikanterna G. F. Dahl, Huskvarna, Sam. Larsson, Södertälje, pastor E. Ungerth, undertecknad m. fl. Tillåter väderleken hålles mötet i parken vid Stenhammar.

O. W. Genander.

En *större ungdomskonferens* omfattande hela Norra Hälsingland kommer att hållas i *Forssa* söndagen den 26 och måndagen den 27 juni. Ungdomsföreningar ombudjas att sända ombud till konferensen. Anmälan om härberge göres i god tid till pred. P. Lindblom, *Forssa*.

Västmanlands Ansgarilförening håller sitt stora sommarmöte i Sala söndagen den 10 juli med början kl. halv 11 f. m. Predikanter bliva: J. Norberg, Göteborg, E. F. Holmstrand, Örebro, m. fl. Allmänheten inbjudes.

J. A. Lindblad.

Missionsskolan på Lidingön.

På *Svenska Missionsförbundets* förlag har utkommit:

Svenska Missionsförbundets Missionsskola

av P. Waldenström.

I denna bok lämnas en redogörelse för Missionsskolans uppkomst och utveckling intill närvarande stund. Synnerligt utförlig är beskrivningen över det storartade byggnadsföretaget på Lidingön. Författaren skildrar, huru tanken härpå först väcktes, huru planerna utarbetades och huru arbetet påbörjades och fullbordades. Mycket intressanta äro författarens skildringar från sina resor i landet för att insamla de summor, som erfordrades. En fullständig beskrivning lämnas också över husets inredning samt över arbetsordning och förhållanden vid skolan. Till sist gives en förteckning över alla, som tecknat bidrag till verket, ävensom alla församlingar och enskilda, som utan teckning bidragit med större eller mindre summor eller gåvor in natura.

Boken är försedd med ett stort antal fina illustrationer: fotografier över skolan under dess Kristinehamns- och Stockholmstid samt en massa exteriörer och interiörer från skolhuset på Lidingön och dessutom porträtt av föreståndare och lärare från första tiden intill nu.

Priset är 1 krona pr ex. Vid partiköp lämnas 25 % rabatt.

Rekvisioner insändas till

**Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm.**